

Лежачи біля тебе. Книга 3

КУПИТИ

Деякі помилки змінюють життя. Деяких припускаються навмисно

- Третій роман із циклу «Справа Сайруса Гевена»

Двадцять років тому сім'ю Сайруса Гевена вбили. Вжив тільки він - тому що сховався, і його брат - бо він і був убивцею. Тепер брат хоче вийти із закритої психіатричної лікарні.

Тим часом Сайруса викликають на місце нового злочину: невідомий убив чоловіка і викрав його доньку. Поки поліція відтворює останні години життя жертви, зникає ще одна жінка. Викрадача бачила тільки Іві Кормак. Дівчина, яка не визнає авторитетів і відчуває, коли їй брешуть. Але вірять їй лише двоє. Один з них - Сайрус.

Інший - вбивця.

Якби я міг сказати вам тільки щось одне про свого брата, то сказав би таке: за два дні після того, як йому виповнилось дев'ятнадцять, він убив наших батьків і сестер-близнючок через голоси у своїй голові. Поки що ніяк інакше про Еліаса — чи про мене — й не скажеш.

Я часто намагався уявити собі, що відбувалося в його голові того прохолодного осіннього вечора, коли наші сусіди в передчутті ночі вже заходилися зашторювати вікна, а вуличні ліхтарі яскріли розмитими жовтими колами. Що тоді казали йому ті голоси? Якими словами вони змусили його вчинити саме так?

Я вже замучився від власних «а що якби» і «можливо». А що якби я не зупинявся перекусити дорогою із футбольного тренування? А що якби я не погнав велосипед повз будинок Аліси Пайпер з надією краєм ока побачити її в саду чи по дорозі на тренування з нетболу? А що якби я швидше крутив педалі і швидше приїхав додому? Чи зміг би я зупинити його, чи теж загинув би?

Я — хлопчик, що вижив, сховався у повітці в саду, займався поміж усякого причандалля і нюхав випари гасу, фарб і скошеної трави, поки на вулицях Ноттінгема завивали сирени.

У своїх жахіттях я завжди прокидаюся в мить, коли у брудних гетрах заходжу на кухню. Мама лежить на підлозі посеред заморожених горошин, що порозсипалися по білій плитці. У духовці шкварчить курча, а фірмова мамина паеля вже пригорає до чавунної сковорідки.

За мамою я скучив найдужче. Відчуваю провину за те, що обираю собі улюбленицю, але вже ніхто не зможе насварити мене за такий вибір, окрім Еліаса, а в нього немає вибору. Зовсім.

Тато загинув у вітальні, коли присів біля DVD-програвача, намагаючись дістати звідти диск, який застряг там через котрусь із близнючок. Він захищався однією рукою і втратив три пальці, включно з великим, до того як ніж уп'явся йому в хребет.

Есме та Ейпріл робили уроки чи гралися на другому поверсі у спальні. Ейпріл, на двадцять хвилин старша, від того й більш відповідальна, завжди робила все перша, тож вона, одягнена у комбінезон единорога, сама наткнулася на ніж у спробі захистити сестричку. Есме довелося витягувати з-під ліжка, так що аж килим під нею зібався. Вона загинула із укулеле в руках.

Багато із цих подробиць можуть стиснути мені горло чи пробудити мене моїм же криком, але вони вже блякнуть, наче фотографії. Тепер мої спогади вже не такі чіткі. Запахи... барви... і звуки. Страх.

Наприклад, я більше не можу пригадати колір сукні, в яку була одягнена мама, чи котра із сестер того тижня ходила із заплетеними косами (Есме та Ейпріл заплітали їх по черзі, щоб учителі могли їх розрізняти, чи щоб самим потім тих учителів плутати).

Не пам'ятаю, чи встиг тато відкоркувати домашнє пиво. Такий у нас був ритуал о шостій вечора: тато брав найсвіжішу пляшку щойно звареного пива і від-корковував її мідною відкривачкою із зображенням

Вінстона Черчилля, а тоді помпезно наливав «бурштин — новий нектар» у пивний кухоль і підносив його до світла, щоб роздивитися колір і прозорість. Потім він заходжувався пити і розмокувати той перший ковток у роті, втягувати повітря, наче сомельє, і приговорювати щось на кшталт: «Дещо солодаве... трішки каламутне... неготове... може бути... маслянисте... задовільне... ще тиждень — і буде ідеальне».

Це якраз ті дрібнички, які втікають від мене. Не па-м'ятаю, чи струсив грязюку із бутс, чи зачинив хвіртку.

Однак добре пам'ятаю, як обмив руки від залишків солі і випив води, бо мама дуже злилася, коли я псував собі апетит всякими перекусами перед вечерею. Так само вона скаржилась, що в мені «їжа не затримується» і що я «їх об'їдаю».

Скучив за її їжею. Скучив за її ніяковими для мене обіймами на людях. Скучив за тим, як вона плює на серветку і витирає з мого обличчя залишки їжі. Скучив за її спробами причесати мені чуприну. Скучив за її доріканнями, що я розповідаю близнючкам історії про привидів, чи що не опускаю кришку унітазу, чи що не закриваю тюбик із зубною пастою.

Після їхнього вбивства ніхто більше мені не дорікав.

Бабуся з дідусем не могли. Вони теж тужили. Я став хлопчиком, якого жаліли, в якого тицали пальцями, про якого шепотілися. Без друзів. Зацькований. Розпечений. Обговорюваний. Хлопчиком, який вживав наркотики, різав себе і приходив п'яним до школи. Таку дитину складно любити. Та й не дитина це зовсім, не після того, що я побачив.

У понеділок зранку, за п'ятнадцять десята, я вже сиджу у приймальні Ремптонської захищеної лікарні, що за годину їзди від Нотінгема. Через п'ятнадцять хвилин троє людей — суддя, психіатр-консультант та звичайний мирянин — почнуть розглядати заяву мого брата на звільнення. Із часу загибелі батьків і сестер минуло вже двадцять років. Тепер мені тридцять три. Еліасу тридцять вісім.

Хлопчик став чоловіком. Брат хоче повернутися додому.

Багато років я розповідав усім, що бажаю Еліасу тільки найкращого, хоча й сам не розумів, що воно означає і чи поширюється це побажання на його звільнення. Як психолог-криміналіст я добре розумію психологічні вади. Я повинен відділяти людину від вчинку — ненавидіти гріх, а грішника пробачити.

Я багато читав про прощення. Читав про людей, які приходили до вбивць у в'язницю зі співчуттям і відпущенням їхніх гріхів. Вони кажуть щось типу: «Ти відібрав у мого серця частинку, яку я нічим не зможу замінити, але я пробачаю тобі».

Якась жінка, мати років шістдесяти, втратила єдиного сина — його зарізали на вечірці. Коли суддя визнав убивцю, шістнадцятирічного хлопця, винним, вона пробачила підлітка. Геть спантеличена, вона все повторювала: «Я щойно обійняла людину, яка вбила мого сина, — і одразу ж додала: — Мене наче щось відпустило. Я одразу ж зрозуміла, що ненависть, горе і злість зникли».

Краща версія мене, добріша душа, емпат, віруючий обдарував би Еліаса прощенням, яке він шукає. Безумовно. Без сумнівів і вагань. Але я не такий.

Рекомендована література

1984

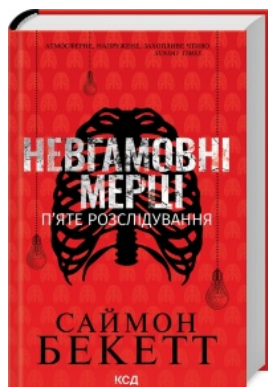
Жага. Книга 1

Жага. Книга 2: Опір

Коли вона була добра до мене. Книга 2

Невгамовні мерці. П'яте розслідування

Дитя шторму. Книга 4

Перейти до категорії
Детективи

КУПИТИ